

Lời tỏ tình đêm giáng sinh

Ngày ấy, cô và anh là hai người bạn học rất thân. Sớm tối cặp kè, đi đâu cũng có nhau. Anh là người con trai đa tình, phong lưu. Còn cô là cô gái tính tình hoạt bát, vui vẻ nhưng không kém phần đanh đá. Dưới con mắt của mọi người, họ là một đôi trai tài gái sắc, mọi thứ đều vẹn toàn. Nhưng tiếc rằng, giữa hai người không hề có tình yêu.

Cô có người trong mộng, anh cũng vậy. Cô nhận được lời tỏ tình đêm noel, và anh cũng thế.

Mùa đông năm đó, cả hai người đều bước sang tuổi mười bảy, thời kỳ đẹp nhất của tuổi học trò.

“Nếu nó không còn yêu mày, thì tao yêu mày vậy!”

Cô nhớ như in, khoảnh khắc năm cô mười tám tuổi, cô và người yêu đã có một trận cãi vã kịch liệt, anh không những không an ủi mà còn phán cho một câu xanh rờn. Khi đó cả hai người đều biết rõ, lời nói này chỉ có thể coi là một câu đùa giỡn không hơn không kém.

“Nếu nó không lấy tao thì sao?”

“Nó không lấy mày, thì tao lấy mày!”

Sau lời tuyên bố hùng hồn, cả hai đều bò lăn ra cười sằng sặc. Con người thật lạ, vừa nãy còn khóc lóc ỉ ôi thì giờ đã tí tưng cười toe toét như không có chuyện gì rồi.

Bạn bè xung quanh ai cũng bảo, nếu cô và anh không yêu nhau thì quả thật là uổng phí một kiếp người, uổng phí cơ hội ngàn vàng mà ông trời đã ban tặng. Lúc đó, cả hai người đều chỉ nhìn nhau mà cười, vốn dĩ không ngờ rằng sẽ có một ngày lời nói đùa lại trở thành sự thật.

Thi xong tốt nghiệp lớp mười hai, cô và người yêu chính thức chia tay. Năm ngày tiếp theo sau đó, tình duyên của anh cũng tiếp nối theo chân cô, hết như

một sự tình cờ của số phận.

Cuộc sống lại vội vã trôi qua, bạn bè xung quanh dường như đều tản đi hết. Cuối cùng vẫn chỉ có cô và anh cùng nhau bước chân về phía cánh cổng đại học.

Mùa đông noel năm đó, anh chính thức ngỏ lời yêu cô. Khi ấy, cả hai người vừa tròn hai mươi tuổi.

Bốn năm sau, cũng vào một đêm noel đầy lạnh giá, anh đứng trước một vườn hoa hình trái tim, quỳ xuống trước mặt cô và chìa chiếc nhẫn lấp lánh ra, nói:

“Lấy tao ... à không, lấy anh nhé?”

Rồi không đợi cô mở miệng bằng lòng, anh lại luống cuống nói tiếp, vẻ mặt trông vô cùng tội nghiệp:

“Không được từ chối đấy!”

Khi đó, cô đứng chống nạnh nhìn anh, phồng mang trợn má như đe dọa. Cái kiểu cầu hôn vừa lãng mạn vừa sặc mùi uy hiếp thế này thì cô mới thấy lần đầu. Tuy tỏ vẻ khó chịu ra mặt nhưng trong lòng thì cũng muốn lắm rồi, nên buông một câu xui lơ:

“Phạm quy!” – Cô giật lấy chiếc nhẫn từ tay anh – “Lấy tạm cái này, xung công quỹ!”

Anh nghe thế liền vui mừng như bắt được vàng, vừa ôm chầm lấy cô vừa hét:

“Trời ơi, tui lấy được vợ rồi! Tui lấy được vợ rồi!”

“Bỏ xuống, chóng mặt quá!” – Cô ngượng đến chín cả mặt, tuy trong lòng khoái muốn chết nhưng vẫn làm ra vẻ.

“Phương ơi, tao yêu ...!”

Bốp!

Chưa thốt hết câu, anh đã bị cô phi thẳng một cước lên mặt, giọng hậm hực:

“Tao, tao nữa này! Phạm quy lần hai, không lấy vợ lấy chồng cái gì nữa hết, nhé?”

Cả đêm ấy, anh phải năn nỉ gây cả lưỡi cô mới chịu nguôi giận. Nghĩ kỹ thì cũng tội, vì cách xưng hô này đã thành thói quen của họ suốt nhiều năm nay, muốn sửa lại đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Vậy nên giữa họ đã giao kèo một quy định: nếu một trong hai người ai lỡ lời xưng hô “mày tao” thì phải lấy một vật quý giá của mình ra, bỏ vào một chiếc hộp. Rồi chiếc hộp đó sẽ là của hồi môn cho con cái họ sau này.

Mùa đông năm đó, cô và anh tròn hai mươi bốn tuổi, tay nắm tay nhau cùng bước vào lễ đường, chính thức trở thành một đôi vợ chồng “oan gia”.

Oan gia là bởi vì trong bất kỳ trường hợp nào, hoàn cảnh nào, họ cũng xung khắc với nhau qua những lần bất đồng ý kiến, khiến số lần cãi nhau nhiều hết như ăn cơm bữa. Tuy rằng là vậy, nhưng chiến tranh lạnh chẳng được bao lâu. Vì một lẽ, họ yêu nhau nhiều hơn họ nghĩ.

Cứ như vậy hai năm lặng lẽ trôi qua, những lần cãi nhau không cân sức đó dần dần không còn nữa, thay vào đó là những bận bịu lo toan, tất bật trong đời sống kinh tế. Anh suốt ngày quần quật với công việc, đôi khi quên bằng luôn kỷ niệm ngày nọ hôn đầu tiên của hai người hay chẳng hạn là ngày tỏ tình đầu tiên, thậm chí cả những lần ôm hôn âu yếm lâu ngày rồi cũng trở nên mờ nhạt, hờ hững.

Chính vì không cảm nhận được tình yêu của họ như thuở ban đầu, đã có lần cô lên tiếng trách móc:

“Anh à, dạo này em thấy anh không yêu em như xưa nữa đấy!”

Anh ngồi trên bàn làm việc, lật tới lật lui tập hồ sơ dày, ậm ừ qua loa:

“Ừm!”

“Anh có nghe em nói gì không vậy?” – Cô gắng giọng, cái mặt đen sì như cái

đít nôi.

“Ừm!”

“Này!”

Cô phát cái hét um lên, đến khi anh nghe được mùi cháy khét từ phía bà xã mình mới sức tỉnh ngẩng mặt lên, đánh rơi cả cây bút cầm trên tay, cuống quýt nói:

“Vâng! Anh nghe, anh nghe!”

Cô trợn mắt, cuối cùng hất tóc quay lưng đi, quyết định không thèm ngó ngang gì đến anh nữa.

Thời gian trôi qua, danh từ xưng hô “mày tao” của năm nào giờ đã được thay bằng anh anh em em ngọt xớt. Cô còn nhớ rất rõ vào thời kỳ hoàng kim của quy định vô cùng “đáng yêu” ấy, nếu một trong hai người ai lỡ lời xưng tao gọi mày thì phải bỏ xuống một thứ mình coi là quý giá vào trong một chiếc hộp. Trong thời gian đầu, cả cô và anh đều không quen miệng nên luôn bị cái quy định ấy làm khó. Cứ như vậy mà đành cắn răng nhìn những thứ yêu quý của mình lần lượt bị mang đi.

Có một hôm, cô tậu được một chiếc điện thoại mới tinh đem về, hứng chí quá mà xưng luôn cả mày tao với anh. Thế rồi kết quả là phải khóc lóc một trận um sùm vì bị anh tịch thu luôn chiếc điện thoại xưng vào “công quỹ”.

Chiếc điện thoại đó, cho đến bây giờ vẫn nằm yên trong chiếc hộp. Mà chiếc hộp của ngày nào giờ đã được cất giữ vào góc tủ. Gần hai năm lấy nhau về, chiếc hộp kỷ niệm đó dường như đã chìm trong quên lãng. Bởi vì cả anh và cô bây giờ đâu còn làm trái quy luật ấy nữa.

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được liền bật cười. Nhưng chỉ vài giây sau, nụ cười đã chuyển sang méo xệch. Cô tức mình giậm chân, muốn hét lên rồi lao tới đâm đá túi bụi lên người anh cho bồ cơn tức.

Có người chồng nào vô tâm như vậy không, thấy vợ giận mà không thèm chạy theo năn nỉ một tiếng!

Cô thật sự đâu biết rằng, người chồng mà cô rất muốn đánh đắm ngay lúc này đang vò đầu bứt tóc trong phòng làm việc, nghĩ đủ mọi cách để làm nguôi giận bà xã yêu của mình.

Một hôm, cô phát hiện anh thập thò lén lút ra ngoài, hành động vô cùng mờ ám khiến cô sinh nghi. Cái tật hay suy nghĩ nhiều của phụ nữ liền trỗi dậy, khiến cô nghiến răng trèo treo theo dõi anh suốt cả một đoạn đường dài.

” Á à, nhìn cái mặt kia kìa, chắc là lén tôi đi theo con nào chứ gì?”

Thấy anh dừng xe ở một tiệm bán hoa, cô cũng dừng xe ở một khoảng cách vừa đủ, phóng với tốc độ như ninja chạy theo anh.

“Thứ tôi dặn đã có chưa?”

Cô núp ở một gian hàng bông gần đó, đồng tai nghe mọi động tĩnh sau lưng mình.

“Có rồi đây. Vợ của anh thật có phước khi có một người chồng lãng mạn như vậy!”

Bàn tay anh móc ví ra khế khượng lại, mắt trân trân nhìn cô gái trước mặt, cười ngượng ngùng:

“Ơ, sao cô biết?”

“Loại hoa hồng cầu vồng này tượng trưng cho hạnh phúc, cũng chính là lời yêu mà anh muốn nói với vợ mình. Chúc anh một buổi tối noel vui vẻ!”

Câu nói của cô gái phục vụ khiến anh ngớ người vài giây, sau đó liền cười giả lả tính tiền rồi bước ra ngoài, môi mỉm cười hạnh phúc. Đến khi thấy bóng dáng anh khuất dần, cô lúc này mới sức tỉnh, ngay tức khắc liền chạy như bay ra ngoài, trong lòng lâng lâng một cảm giác khó tả.

Thì ra cô đã quên mất hôm nay là lễ noel, là ngày kỷ niệm anh cầu hôn cũng như lời tỏ tình đầu tiên của hai người họ. Anh sáng sớm đã chạy ra ngoài mua bông hồng về cũng chỉ muốn dành cho cô một sự bất ngờ. Ấy vậy mà cô đã

vội trách lẫn anh.

Cô mang tâm trạng vui sướng chạy thật nhanh về nhà trước anh, sau đó quyết định làm bộ như không biết chuyện gì, cười tủm tỉm ngồi trước cửa nhà đợi chồng mình về.

Đúng như cô dự đoán, anh trở về nhà với một bó hoa cầu vồng sắc sỡ trước mặt. Tuy nhiên, lần này lại có sự góp mặt của mùi rượu bia nồng nặc đáng ghét.

Mặt anh đỏ như gấc, mùi rượu xộc lên mũi khiến cô sa sầm mặt. Cảm giác hân hoan vui sướng ban nãy biến đâu mất, thay vào đó là sự bức bối cáu tiết sắp sửa bùng phát.

“Tránh ra, đừng chạm vào tôi!” – Ngay khi cô chuẩn bị đỡ lấy anh thì anh đã hét lên, tay chân hươ loạn xạ – “Tôi đã có vợ rồi, đừng chạm vào tôi!”

Ngớ người vài giây, cô lại nhìn bó hoa anh cầm trên tay, khoé môi nở nụ cười hài lòng:

“Bó hoa này tặng cho em phải không?”

Cô lại chuẩn bị giật lấy bó hoa thì anh đã nhanh chóng lùi về phía sau, tay chỉ thẳng vào mặt cô, hét:

“Này, này! Không được động vào đồ của vợ tôi nhé? Bó hoa này là tôi tặng cho vợ yêu tôi đấy!”

Cô nhăn mũi, trợn mắt nhìn anh. Cái chiêu lừa tình này trên mạng có đầy rẫy, tưởng cô ngốc không nhận ra à? Đã vậy thì cô đây không thêm đóng kịch nữa:

“Rốt cuộc anh có bao nhiêu vợ thế hả, chồng?” – Cô tiến sát lại gần anh, hét tướng – “Giả ngây ngô đủ chưa hả, em biết hết rồi đấy nhá?”

Cả hai vợ chồng rượt đuổi nhau trong phòng khách, chạy luân lên lầu, cho đến khi cô dồn anh vào phòng ngủ của hai người họ thì mới thôi.

“Em còn nhớ chiếc hộp ngày xưa của chúng ta chứ?”

“Nhớ chứ sao không? Em còn nhớ như in cái quy định ngốc nghếch ấy nữa!”

Cô trề môi, quả thật chiếc hộp đó chứa rất nhiều kỷ niệm tươi đẹp của họ. Thế nhưng đã hai năm trôi qua, những quy định ngốc nghếch ấy đang trôi vào quên lãng cùng chiếc hộp mất rồi còn đâu.

Đang mải mê suy nghĩ thì bất chợt một chiếc hộp tinh xảo chìa ngay tầm mắt của cô, kèm theo nụ cười đầy quyến rũ của anh:

“Chúc vợ một đêm noel thật vui vẻ bên anh nhé?”

Cô tròn xoe mắt nhìn chiếc hộp rồi lại nhìn anh, khi vẫn còn đang xúc động không nói nên lời thì anh lại tiếp:

“Vợ à, chúng ta đã là vợ chồng, đã trưởng thành rồi nên có thể những cử chỉ yêu thương không còn mặn nồng như trước. Nhưng tình cảm anh dành cho em vẫn vậy, không hề thay đổi!”

“Nếu không nhờ cái quy định ngốc nghếch ấy thì bây giờ chúng ta vẫn gọi nhau là mày tao rồi, có đúng không?” – Anh gãi đầu, cười ngốc nghếch – “Anh biết vì mải mê lo cho công việc mà quên băng đi em, quên mất cả kỷ niệm nụ hôn đầu tiên của chúng mình, ngay cả kỷ niệm ngày đầu tiên yêu nhau cũng không còn nhớ. Vợ à, anh xin lỗi!”

Nói đến đây, nước mắt nước mũi cô tèm lem cả mặt. Thật đáng ghét, anh làm cô xúc động quá rồi đây nè!

“Chiếc hộp ngày xưa hãy để dành cho con cái sau này của chúng ta em nhé? Còn chiếc hộp này ...” – Anh đặt chiếc hộp chạm tro hoa văn tinh xảo lên bàn tay cô, nghiêm nghị nói – “Nếu sau này anh có làm gì khiến em buồn, thì em hãy viết vào một tờ giấy mắng anh thật thậm tệ, sau đó bỏ vào trong chiếc hộp này. Như vậy thì em sẽ không còn giận nữa!”

Đêm về khuya, tiết trời càng trở lạnh. Cô và anh tay nắm tay nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, lòng tràn ngập hạnh phúc.

“Em à, hình như anh vẫn chưa nói ra ba từ đó nhỉ: Anh yêu em!”

Cô lại mỉm cười hạnh phúc, vòng tay qua lưng anh mà ôm chặt lấy:

“Cái này có phải là lời tỏ tình không thể?”

Không cần một vườn hoa hình trái tim lãng mạn như thuở còn yêu, không cần những lời hoa mỹ chấp cánh bay bổng. Chỉ cần trong trái tim họ luôn thuộc về nhau, vậy là đủ rồi.

Có lẽ, đêm nay là đêm giáng sinh ấm cúng nhất, hạnh phúc nhất của cô và anh rồi, đúng không?